

Arrest

nr. 214 923 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 november 2015, verklaart er zich op 4 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 16 mei 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Hamzakhel, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar u het grootste deel van uw leven gewoond hebt.

U ging initieel naar school in uw district, maar studeerde af van het middelbaar aan een technisch college in Jalalabad, waar u gedurende drie jaar op internaat zat. Dan bracht u een tweetal jaar door in het thuisdorp, waar u zich voorbereidde op de konkur (toelatingsexamen universiteit), en u voor het overige bezig hield met dijtes en datjes. U studeerde tijdens deze periodes ook Engels in de bazaar van het district.

U werkte hierna twee jaar voor de Amerikanen als tolk in de provincies Khost en Paktia. Op een bepaald moment kreeg u bedreigingen via de telefoon, die u negeerde. Hierna werd uw vader (een malik in het dorp) echter aangesproken door de taliban, die hem zeer gedetailleerde informatie over u gaven. Hierop riep hij een jirga samen die met de taliban een deal sloot: u zou uw werk stopzetten, en zou verder met rust gelaten worden.

Zo geschiedde. Hierop begon u in 2010 te studeren u voor burgerlijk ingenieur in een privéuniversiteit in Jalalabad, waarvoor u pendelde. U behaalde uw bachelorsdiploma in 2014, waarna u drie maanden stage liep in Kabul en drie maanden in uw streek. Op een bepaald moment kwam u tijdens een samenzitten van Amerikaanse troepen en de dorpsoudsten in uw dorp een oude collega-tolk tegen. Een tijdje later kreeg uw zoon te kampen met een medisch noodgeval, waar ze u in de streek niet mee konden helpen. Op aanraden van uw vader bracht u uw zoon naar een nabijgelegen Amerikaanse basis, waar u binnen raakte met behulp van uw oud collega- tolk. U verbleef vijf dagen op de basis. Ondertussen werd er bij een legeroperatie een dorpling gedood, waarna de lokale taliban uw vader verweten dat de deal niet was nagekomen en u voor de Amerikanen was blijven werken. Hierop besloot uw vader dat u het land maar beter kon verlaten.

U zocht een vriend op in Jalalabad, en verbleef daar tot u via een smokkelaar een paspoort en een Iraans visum kon bekomen. U reisde met het vliegtuig naar Iran, en dan verder over land naar Europa. U kwam aan in België op 9 november 2015 en vroeg hier ook internationale bescherming op 4 december 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara, een Afghaans rijbewijs, een aantal badges en een kaart van de Kabulbank, een aantal certificaten en een brief omtrent uw vertaalwerk, uw diploma's, en een aantal foto's van mensen en documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er zijn namelijk ernstige redenen om te vermoeden dat u het CGVS niet de waarheid vertelde over uw beroepservaring. Dit is nochtans innig verweven met de door u voorgehouden gebeurtenissen in Afghanistan waardoor u het land zou hebben moeten verlaten. Mocht u het CGVS op deze punten proberen misleiden, dan ondergraaft dat danig de aannemelijkheid van uw verdere verklaringen over de problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben.

*In dat kader dient er **ten eerste** op gewezen te worden dat er kan getwijfeld worden aan uw voorgehouden profiel van tolk voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan. U verklaarde dat u een tweetal jaar tolkte voor Amerikaanse troepen in Khost en Paktia (CGVS p. 5, 12). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om het onderhoud in het Engels af te leggen. U raakte zelfs niet door de inleiding van het onderhoud (CGVS p. 2), terwijl daarvoor nochtans enkel passieve kennis vereist is. In de documenten die u voorlegt is er nochtans sprake van dat u militairen bijstond met klare en vlotte vertalingen tussen Dari, Pashtu, en Engels, en dat u hen bijbracht hoe zich conform Afghaanse gewoonten te gedragen (document 4C). Het valt te betwijfelen dat u erin slaagde om dergelijke nuances over te brengen als u niet eens genoeg passieve kennis had om de inleiding van een persoonlijk onderhoud te begrijpen.*

Ten tweede valt het op dat de door u voorgelegde badges en certificaten van uw periode als vertaler niet met elkaar, en met wat u voor het CGVS verklaarde overeen stemmen. Zo staat er primo op één badge te lezen dat u geboren bent in 1985, en op de andere dat u geboren bent in 1987 (document 3A en B), terwijl u voor het CGVS verklaarde te zijn geboren in 1986 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016 afdeling 4). Tevens hebt u secundo op beide badges twee verschillende namen, F.K.M., en F.H.K.M., die ook verschillen van de naam die u opgaf aan het CGVS (namelijk H.H.F.) (document 3A en B), waar u tijdens het onderhoud ook op gewezen werd (CGVS p. 4). Het is tertio ook merkwaardig dat de twee badges spreken van geldigheid tot maart of april 2010, en u zelf ook stelt dat u tot 2010 als tolk werkzaam was (CGVS p. 12), maar uw aanbevelingsbrief omtrent deze tewerkstelling reeds van juli 2009 zou dateren (document 4 C). Quarto is het ten slotte ook merkwaardig dat de verschillende certificaten uw activiteiten situeren in verschillende stadia van de oorlog, namelijk hetzij Operation Enduring Freedom (OEF) VIII – IX (document 4A en B), en OEF VII en VIII (document 4C), welke nochtans duiden op verschillende jaartallen. Mogelijk gaat het hier dus niet om authentieke documenten. Dit alles doet twifelen aan het door u voorgehouden profiel van tolk voor de Amerikaanse troepen. U legt dan wel foto's voor van uzelf op een Amerikaanse basis (document 6), maar dit is geen prima facie bewijs van uw voorgehouden profiel. U zou daar net zo zeer een andere ondersteunende taak gehad kunnen hebben, die lang niet zo riskant was (een taak waarbij u bijvoorbeeld de basis niet zou moeten verlaten en samen met de Amerikaanse militairen in contact zou komen met de lokale bevolking).

Wat betreft uw opleidingsniveau, kunnen er **ten derde** ook vragen gesteld worden bij het certificaat van uw bachelor studie burgerlijk ingenieur (document 5B). Het is namelijk voorzien van een zegel waarop te lezen staat www.khurasan.edu.af, terwijl het werkelijke webadres van de universiteit eigenlijk www.khurasan.edu.af is; er bestaat geen .afg-domein. Dit komt maar weinig authentiek over.

Aangezien uw voorgehouden vrees voor vervolging gebaseerd is op problemen die u gekend zou hebben in het verlengde van uw voorgehouden werk als tolk, zijn deze vaststellingen al zeer nefast voor de aannemelijkheid van uw relaas. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat ook uw verklaringen over de problemen voorafgaand aan uw vertrek an sich op een aantal punten maar weinig geloofwaardig zijn.

Zo is **ten vierde** ook de door u tentoon gespreide kennis van deze basis waar u uw zoon naartoe bracht en vijf dagen verbleven zou hebben maar twijfelachtig. Zo kon u primo niet zeggen wat de officiële naam van de basis was, hoewel ze nochtans in uw thuisdistrict lag, u er vijf dagen lang verbleven zou hebben, en u Engels zou kunnen (CGVS p. 17). Dit valt maar erg moeilijk te geloven. Secundo had u het ook zeer moeilijk om in te schatten hoeveel soldaten er op deze basis gelegerd zouden zijn. U zou nochtans een tweetal jaar steeds op gelijkaardige basissen gewerkt moeten hebben, wat u toch wel een idee zou moeten geven over de omvang van deze of gene troepenformaties gelegerd in bepaalde basissen. Maar uw schattingen gaan van veertig soldaten tot wel vierhonderdvijftig, dat laatste cijfer ingegeven als reactie op de opmerking dat het maar vreemd zou zijn als een basis voor maar veertig soldaten een operatiekwartier zou hebben (CGVS p. 18).

Ten vijfde is de samenloop van omstandigheden omtrent uw problemen wel heel opvallend. U kwam een collega tegen van uw tijd in Paktia die op een nabijgelegen basis zou werken, met een operatiekwartier. Kort daarna kreeg uw zoon gezondheidsproblemen waarvoor hij geopereerd moest worden. En dit terwijl er op dezelfde basis net een bekende dokter aanwezig was, die een kennis van uw vader was. Maar dan, in de vijf dagen dat u toen van huis was op de basis, werd er net iemand gedood door de Amerikanen, waardoor de taliban wraakacties in het dorp begonnen uit te voeren, waarvan u het doelwit werd (CGVS p. 14, 15, 16). Zelfs als terzijde wordt gelaten dat het tegenkomen van een collega-tolk al moeilijk voor waar te nemen valt gezien de twijfel geuit omtrent uw aangemeten profiel als tolk, dan nog gaat het hier om al te veel opeenstapelende geluk-bij-ongelukken (en omgekeerd) die de aannemelijkheid van het relaas eroderen.

Ten zesde is het trouwens op zich maar weinig geloofwaardig dat men u als burger zou ontvangen op een (Amerikaanse) militaire basis voor een medisch probleem dat niets te maken had met het conflict, of dat uw eerste reflex zou zijn om u tot die militaire basis te wenden. U kon niet op voorhand inschatten of het wel mogelijk zou zijn om daar uw zoon te laten opereren, en of men u er zelfs maar zou binnen laten. U indiceerde eerder trouwens al dat Jalalabad maar op zo'n vijftig tot veertig minuten rijden van uw dorp lag (CGVS p. 7), wat het logischer zou maken dat u zich tot het ziekenhuis daar zou wenden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Wel integendeel; er is er supra al meermaals op gewezen dat de door u voorgelegde documenten de aannemelijkheid van uw relaas net onderuit lijken te halen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt voor het overige trouwens nog dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke

indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Nangarhar en hierbij verwijst naar uw voorgehouden samenwerking met de Amerikanen, dient te worden vastgesteld dat dit reeds het voorwerp uitmaakt van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U geeft aan dat u voor ingenieur gestudeerd zou hebben in Jalalabad en een diploma haalde medio 2015 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 11.) na een studie van een viertal jaar (document 5). Dat u zodanig lang in de stad studeerde, stelde u ruimschoots in staat om bekend te raken met de stad en daar een sociaal netwerk op te bouwen. Hoewel u dit zelf ontkent, kan bovendien vermoed worden dat u gedurende deze periode ook in Jalalabad leefde, getuige het adres vermeld op uw studentenkaart (document 3D), waar u tijdens het gehoor ook op gewezen werd (CGVS p. 6, 7). Uw familie zou terwijl u in België was ook een tijdje in Jalalabad hebben gewoond, samen met schoonfamilie van u, wat een sterke indicatie is dat uw familie banden heeft met de stad (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 15, 16; CGVS p. 7). Ook kon u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan meteen in deze stad terecht bij een aantal vrienden, een indicatie van enige vertrouwdheid met de stad en het bestaan van een sociaal netwerk aldaar, via wie u trouwens ook op zeer korte termijn aan een "noodpaspoort" kon raken, en die voor u een afspraak met het Iraanse consulaat regelden (CGVS p. 16, 17). Zoals u zelf al aangeeft tijdens het gehoor moet je om in Afghanistan zaken gedaan te krijgen mensen kennen (CGVS p. 15), en u en uw familie lijken vrij goede connecties te hebben. Uw opleidingsniveau en vertrouwdheid met de stad zouden u in staat moeten stellen om aldaar een bestaan op te bouwen.

Daarenboven lijkt vast te staan dat u uit een prominente en gegoede familie komt: uw vader zou hoogopgeleid (faculteit landbouw) en officier (kolonel) geweest zijn tijdens het communistische tijdperk, een soort van mobiel ambtenaar tijdens het regime van de taliban, en verkozen zijn tot malik van het dorp naderhand (CGVS p. 7, 8). U hebt ook nog een schoonbroer die dokter is (CGVS p. 9). U zou ook op hun steun moeten kunnen bouwen.

Het voorgaande moeten volstaan om stellen dat u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikelen 48/4 en 52 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de motiveringsplicht, van "de algemene zorgvuldigheidsplicht" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Verzoeker vraagt eveneens om een aantal prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een attest van een Amerikaanse soldaat die met verzoeker zou hebben samengewerkt (stuk 3), een e-mail van een andere Amerikaanse soldaat die met verzoeker zou hebben samengewerkt (stuk 4), een aantal foto's (stukken 5-7) en een nota in verband met taalvariatie in asielinterviews (stuk 8).

Met een aangetekend schrijven van 10 augustus 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een e-mail van de Khurasan University in Jalalabad en een e-mail van een Amerikaan van wie hij reeds een aanbevelingsbrief voorlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 13 november 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker zich beroept op "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", laat hij na *in concreto* te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de in het verzoekschrift voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werk als tolk voor de Amerikaanse troepen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden als tolk gelet op zijn gebrekkige kennis van het Engels tijdens zijn persoonlijk onderhoud, alsook gelet op discrepanties tussen de door hem aangaande deze werkzaamheden voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) onderling en tussen deze documenten en zijn verklaringen; (ii) het document betreffende zijn studie aan een universiteit in Jalalabad (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een niet-bestaand webadres vermeldt; (iii) verzoekers kennis over de basis waar hij zijn zieke zoon naartoe bracht op twee punten (officiële naam en schatting van het aantal soldaten) te wensen overlaet; (iv) de opeenvolging van de gebeurtenissen in zijn vluchtreis dermate toevallig voorkomt, dat afbreuk wordt gedaan aan het geloofwaardig karakter ervan; (v) het niet geloofwaardig is dat men verzoeker als burger zou ontvangen op een militaire basis voor een medisch probleem dat niets met het conflict te maken had, terwijl verzoeker bovendien niet op voorhand kon weten of hij zou worden toegelaten en hij zich evengoed tot het ziekenhuis in Jalalabad kon wenden; (vi) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen die hij op zijn reisweg naar België passeerde; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om alsnog een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd aannemelijk te maken. Hij komt veelal niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.3.2.4. Zo slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij gedurende een aantal jaren (2009-2010) als tolk Engels werkzaam zou zijn geweest voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan.

2.3.2.4.a. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gemotiveerd als volgt:

“Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om het onderhoud in het Engels af te leggen. U raakte zelfs niet door de inleiding van het onderhoud (CGVS p. 2), terwijl daarvoor nochtans enkel passieve kennis vereist is. In de documenten die u voorlegt is er nochtans sprake van dat u militairen bijstond met klare en vlotte vertalingen tussen Dari, Pashtu, en Engels, en dat u hen bijbracht hoe zich conform Afghaanse gewoonten te gedragen (document 4C). Het valt te betwijfelen dat u erin slaagde om dergelijke nuances over te brengen als u niet eens genoeg passieve kennis had om de inleiding van een persoonlijk onderhoud te begrijpen.”

Daaromtrent stelt verzoeker in zijn verzoekschrift onder meer als volgt: *“Het is waar dat hij de inleiding niet begrepen had, maar dat is deels te wijten aan de inhoud van deze inleiding en het vocabularium die heel specifiek is, met woorden die verzoeker nog nooit had gehoord.”* Verder wijst verzoeker erop dat vluchtelingen volgens hem totaal niet bekend zijn met de Engelse terminologie over de procedure en meent hij, onder verwijzing naar een rapport van de Universiteit Gent (verzoekschrift, stuk 8), dat het vertalen en een goed begrip van elkaar tijdens de asielprocedure van belang is.

De inleiding van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die in het Engels werd gegeven, luidt als volgt:

“Welkom op het Commissariaat-generaal. We zijn hier vandaag samen om uw asielaanvraag te bespreken.

Zoals u ziet is er een tolk aanwezig. Deze is volledig neutraal en zal alles vertalen wat hier gezegd wordt. U mag de tolk geen persoonlijke vragen stellen en de tolk heeft geen invloed op de beslissing. Als u iets niet begrijpt, twijfel dan niet om verduidelijking te vragen.

Uw advocaat ziet toe op het goede verloop van de procedure en zal in principe dus niet tussenbeide komen tijdens het gehoor. Moesten er toch opmerkingen of vragen zijn dan kan uw advocaat die op het einde van het gehoor stellen.” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Voor iemand die beweert in Afghanistan als tolk Engels werkzaam te zijn geweest voor de Amerikaanse troepen en die in de door hem voorgelegde stukken wordt omschreven als iemand die de militairen bijstond met klare en vlotte vertalingen tussen Dari, Pashtu en Engels, en die hen bijbracht hoe zich conform Afghaanse gewoonten te gedragen, kan de inleiding die tijdens het persoonlijk onderhoud in het Engels werd gegeven bezwaarlijk worden beschouwd als onbegrijpelijk. Deze inleiding bevat immers geen enkele specifieke op de asielprocedure van toepassing zijnde terminologie.

In zoverre verzoekers raadvrouw ter terechtzitting alludeerde op het gegeven dat verzoeker gestresseerd was tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan niet worden ingezien dat het vertalen van een dergelijke eenvoudige tekst voor een tolk meer stresserend zou zijn dan het moeten vertalen voor Amerikaanse militairen te midden de gewelddadige omstandigheden in Afghanistan.

2.3.2.4.b. Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze een aantal discrepanties vast tussen de voorgelegde badges onderling en tussen deze badges en verzoekers verklaringen:

“Zo staat er primo op één badge te lezen dat u geboren bent in 1985, en op de andere dat u geboren bent in 1987 (document 3A en B), terwijl u voor het CGVS verklaarde te zijn geboren in 1986 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016 afdeling 4). Tevens hebt u secundo op beide badges twee verschillende namen, F.K.M., en F.H.K.M., die ook verschillen van de naam die u opgaf aan het CGVS (namelijk H.H.F.) (document 3A en B), waar u tijdens het onderhoud ook op gewezen werd (CGVS p. 4).”

Wat betreft zijn geboortedatum voert verzoeker aan als volgt in zijn verzoekschrift:

“Het is inderdaad zo dat de twee badges twee verschillende geboortedatum vermelden en dat verzoeker zelf nog een andere geboortedatum heeft verklaard.

Dit komt omwille van volgende redenen. Verzoeker is geboren op 03.02.1986. Op zijn Taskara, die opgemaakt werd door de Taliban, wordt echter niet zijn correcte geboortedatum vermeld, maar een schatting. Een van de twee badges werd opgemaakt op basis van deze Taskara. Voor de andere badge hadden ze zijn Taskara niet gebruikt, maar ze hadden hem gevraagd hoe oud hij was. Op basis daarvan hebben ze een schatting van zijn geboortedatum gemaakt. Dit verklaart waarom er drie verschillende geboortedatum zijn.

Het feit dat de geboortedag telkens 1 januari was toont duidelijk aan dat het om een schatting van de geboortedatum gaat. Niet iedereen in Afghanistan is effectief geboren op 1 januari.”

Bovenvermelde uiteenzetting uit het verzoekschrift kan geenszins overtuigen. De betreffende badges (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zouden afkomstig zijn van een Amerikaanse militaire basis in Afghanistan en minstens één van de badges geeft “unescorted” toegang. Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de Amerikaanse militaire autoriteiten in Afghanistan nauwlettend toezien op de informatie die op deze badges wordt vermeld. Het feit dat twee verschillende geboortedata worden vermeld op beide badges en dat deze geboortedata geen van beide overeenstemt met hetgeen volgens verzoeker zijn werkelijke geboortedatum is, valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met een nauwlettend toezicht en vormt in die zin dan ook een indicatie voor het vermoeden dat deze badges werden gemanipuleerd. Bovendien kan niet worden ingezien waarom op verzoekers taskara, waarvan bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het door de taliban werd opgemaakt, een schatting van verzoekers geboortedatum zou worden vermeld wanneer verzoekers precieze geboortedatum blijkbaar wel degelijk gekend is (3 februari 1986). In dezelfde zin kan evenmin worden ingezien waarom op de andere badge een schatting van verzoekers geboortedatum zou worden vermeld, wanneer hem eerst werd gevraagd hoe oud hij was en verzoeker klaarblijkelijk zijn precieze geboortedatum kent, zodat het van alle logica ontdaan is dat op de badge een andere, geschatte geboortedatum zou worden vermeld. Het enkele feit dat 1 januari wordt vermeld op de badges, hetgeen volgens verzoeker zou aantonen dat het om een schatting gaat, doet geen afbreuk aan het feit dat het niet aannemelijk is dat er van een schatting gebruik zou (moeten) worden gemaakt wanneer verzoekers precieze geboortedatum gekend is. Dat verzoeker zich dient te wenden tot een dergelijke gekunstelde poging tot verschoning teneinde de motieven uit de bestreden beslissing betreffende deze badges te trachten te weerleggen, is een bijkomende indicatie voor het vermoeden dat deze badges werden gemanipuleerd.

Wat betreft de namen op de badges voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij dit heel goed heeft uitgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst hij erop dat beide namen gelijkaardig zijn, dat het verschil in spelling van “M.” kan worden uitgelegd door het verschil in alfabet en dat deze namen niet werden gebruikt door de Amerikanen, die hem Fred noemden. Hierboven werd er reeds op gewezen dat deze badges zouden zijn uitgegeven door de Amerikaanse militaire autoriteiten in Afghanistan, zodat redelijkerwijze een nauwlettend toezicht kan worden verwacht betreffende de gegevens die op deze badges worden vermeld. Redelijkerwijze kan dan ook worden verwacht dat verzoekers naam op beide badges dezelfde zou zijn, *quod non*. Het verschil tussen de naam op de badges betreft niet enkel “M.”. Het loutere feit dat de Amerikanen verzoeker Fred zouden hebben genoemd, doet evenmin afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze een nauwlettend toezicht van de Amerikanen aangaande de informatie op de badges kan worden verwacht.

Het louter herhalen van zijn verklaringen dienaangaande tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstaat op zich evenmin om de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder dient vastgesteld dat er in de bestreden beslissing tevens terecht op wordt gewezen dat de door verzoeker voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) hooguit kunnen aantonen dat verzoeker aanwezig was op een militaire basis, maar op zich geen bewijs vormen van verzoekers voorgehouden activiteiten als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.

2.3.2.4.c. Wat betreft de verschillende attesten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn activiteiten als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, alsook verzoekschrift, stukken 3 en 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 6) dient er vooreerst op gewezen dat documenten een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel van tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.

Verder dient betreffende het attest van J.M.M. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier (document 4C)) te worden vastgesteld dat deze persoon in zijn e-mail aan verzoekers raadsvrouw blijkbaar niet in staat is om met zekerheid te bevestigen dat het attest authentiek is, zoals blijkt uit het gebruik van de woorden "*The letter does look like one that I have written*", "*It does have the appearance of having been modified to correct missing letters from photocopying*" en "*the information also looks correct*" (eigen onderlijning) (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Het feit dat deze e-mail melding maakt van het aanbrengen van correcties in het kader van een fotokopie, terwijl uit het voorgelegde stuk zoals opgenomen in het administratief dossier *prima facie* geen dergelijke correcties kunnen worden vastgesteld, doet de vraag rijzen of het in deze e-mail wel om hetzelfde document gaat. Indien dit het geval zou zijn, doet de vermelding door de opsteller van het aanbrengen van correcties in het kader van een fotokopie hoe dan ook bijkomend afbreuk aan de authenticiteitswaarde van het document. Zoals hoger reeds aangehaald, is het loutere feit dat verzoeker voorkomt op een foto, zoals door J.M.M. wordt bevestigd in zijn e-mail ("*I also recognize F. in the photo*"), op zich geen bewijs van het door verzoeker voorgehouden profiel van tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.

Vervolgens dient vastgesteld dat in het attest bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3) onder meer wordt gesteld dat verzoeker zich in groot gevaar zou hebben bevonden ("*he was placed in great danger*") en dat de militairen een nauwe band creëerden met verzoeker ("*Due to the remote location of FB Chamkani, we grew close to Mr. H. and learned a lot about him, and his family. Due to the bonds fostered, many of the Soldiers in the 92nd MP co still have a lasting relationship with Mr. H..*"), terwijl verzoeker zelf hiervan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker spontaan zou verhalen over groot gevaar waarin hij als tolk voor de Amerikaanse militairen zou hebben verkeerd, alsook over de innige band die hij blijkens dit attest nog steeds met verschillende Amerikaanse soldaten zou onderhouden, *quod non*. Betreffende het attest zelf dient er bovendien op gewezen dat dit attest door eender wie en eender wanneer kan worden opgemaakt, daar het geen enkel element bevat dat zou kunnen duiden op een authentieke herkomst; het betreft immers louter een tekst met handtekening, die gemakkelijk door om het even wie kan worden gemaakt. Het feit dat verzoeker zich blijkbaar meent te moeten bedienen van dergelijke stukken teneinde zijn voorgehouden profiel van tolk voor de Amerikaanse militairen aan te tonen, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van dit profiel, evenals voor het authentiek karakter van het voorgelegde attest.

Aangaande de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail van G.D. aan verzoekers raadsvrouw (stuk 4) dient vastgesteld dat deze e-mail werd verstuurd van een "*@yahoo.com*"-e-mailadres, dat door eender wie kan worden aangemaakt. Bovendien is de e-mail zelf slechts een antwoord op de vraag van verzoekers raadsman of hij de werkzaamheden van verzoeker als tolk kan bevestigen in een brief, waarop hij antwoordt: "*Sure how do I send it?*" (vrije vertaling: "*Natuurlijk hoe verstuur ik het?*"), zonder dat er verder enig stuk beschikbaar is waaruit zou kunnen blijken dat deze persoon alsnog de gevraagde brief heeft doorgestuurd. Bezwaarlijk kan deze e-mail dan ook worden beschouwd als een stuk dat verzoekers voorgehouden profiel als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan alsnog aannemelijk zou kunnen maken en/of de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

Het feit op zich dat verzoeker nog twee andere attesten voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 4A en 4B), doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De authenticiteit van deze attesten kan niet met zekerheid worden bevestigd of ontkend.

Alleszins werd er hoger reeds op gewezen dat documenten in het vreemdelingencontentieux enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk in geval van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

2.3.2.4.d. Gezien het geheel van wat voorgaat, toont verzoeker niet aan dat hij als tolk Engels werkzaam is geweest voor Amerikaanse militairen in Afghanistan.

2.3.2.5. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden als tolk, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker hierdoor zou hebben gekend met de taliban.

In zoverre toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers voorgehouden werkzaamheden als tolk Engels voor Amerikaanse militairen in Afghanistan, dient vastgesteld dat hij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker zich bewust te zijn van het gevaar dat een job als tolk voor de Amerikaanse militairen met zich meebrengt maar dat hij ervan uitging dat men in zijn regio van herkomst (het district Khogyani in de provincie Nangarhar) niet van zijn werkzaamheden als tolk op de hoogte was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). In deze omstandigheden is het niet geloofwaardig dat verzoeker tijdens zijn werkzaamheden in Sankani, waar volgens hem veel mensen uit Khogyani aanwezig waren, dermate onvoorzichtig zou zijn om met deze mensen om te gaan "*als een maat*" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hierdoor liep hij immers het risico dat men in zijn regio van herkomst, waar volgens hem de taliban aanwezig was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wel degelijk op de hoogte zou komen van zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikaanse militairen. Dit klemde des te meer daar verzoeker nadien telefonisch zou worden bedreigd maar hierop aanvankelijk niet reageerde en zich er niets van aantrok (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Tevens dient erop gewezen, zoals hoger reeds aangehaald, dat in het bij het verzoekschrift gevoegde attest (stuk 3) melding wordt gemaakt van groot gevaar ("*great danger*") waarin verzoeker zich zou hebben bevonden tijdens zijn werkzaamheden als tolk, terwijl verzoeker zelf hiervan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte.

Verder kan reeds worden opgemerkt dat verzoeker evenmin de door hem voorgehouden problemen wegens het laten verzorgen van zijn zoon in een Amerikaanse militaire basis aannemelijk maakt (zie *infra*).

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift (p. 6-7) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Aldus volstaat deze informatie allerminst teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.6. Ook wat betreft de aangehaalde problemen in het kader van de medische verzorging van zijn zoon in een Amerikaanse militaire basis, slaagt verzoeker er niet in deze problemen alsnog aannemelijk te maken.

2.3.2.6.a. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers kennis over de militaire basis waar hij zijn zoon zou hebben heen gebracht op verschillende punten gebrekkig is:

"Zo is **ten vierde** ook de door u tentoon gespreide kennis van deze basis waar u uw zoon naartoe bracht en vijf dagen verbleven zou hebben maar twijfelachtig. Zo kon u *primo* niet zeggen wat de officiële naam van de basis was, hoewel ze nochtans in uw thuisdistrict lag, u er vijf dagen lang verbleven zou hebben, en u Engels zou kunnen (CGVS p. 17). Dit valt maar erg moeilijk te geloven. *Secundo* had u het ook zeer moeilijk om in te schatten hoeveel soldaten er op deze basis gelegerd zouden zijn. U zou nochtans een tweetal jaar steeds op gelijkaardige basissen gewerkt moeten hebben, wat u toch wel een idee zou moeten geven over de omvang van deze of gene troepenformaties gelegerd in bepaalde basissen. Maar uw schattingen gaan van veertig soldaten tot wel vierhonderdvijftig, dat laatste cijfer ingegeven als reactie op de opmerking dat het maar vreemd zou zijn als een basis voor maar veertig soldaten een operatiekwartier zou hebben (CGVS p. 18)."

Wat betreft de naam van de basis voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat het niet onredelijk is dat hij, die reeds twee namen kent voor de basis (Campagne en Khogyani Basis), niet zou hebben onthouden hoe die basis door de Amerikanen wordt genoemd. Hij merkt op dat er een basis was die Khogyani werd genoemd, zodat het volgens hem perfect mogelijk is dat de Amerikanen de basis gewoon de Khogyanibasis noemden.

In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat de basis in verzoekers eigen district zou zijn gelegen, dat hij er vijf dagen zou hebben verbleven en dat hij stelt Engels te kunnen. Indien de basis door de Amerikanen gewoon Khogyanibasis werd genoemd, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit niet gewoon vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wanneer hem hiernaar wordt gevraagd. Het loutere feit dat verzoeker twee andere namen opsomt, doet hieraan geen afbreuk. Er dient op gewezen dat verzoeker meent heden internationale bescherming te behoeven onder meer omwille van problemen naar aanleiding van een verblijf in deze basis, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich terdege informeert aangaande deze basis, temeer daar deze basis zou zijn gelegen in zijn eigen district, hij er vijf dagen zou hebben verbleven en hij stelt in het verleden werkzaam te zijn geweest als tolk Engels voor Amerikaanse militairen in Afghanistan.

Wat betreft het aantal soldaten in de basis, meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij schatte dat er op het moment van zijn aanwezigheid 40 man aanwezig was, maar dat er mogelijk in het verleden 450 man in de basis aanwezig was: *"In tegenstelling tot de interpretatie van het CGVS heeft verzoeker nooit gezegd dat er tussen 40 en 450 soldaten waren in de basis. Hij heeft heel nauwkeurig kunnen beschrijven dat de basis de opvangcapaciteit had van 450 man, maar dat er in die periode maar 40 man aanwezig was."* Deze uiteenzetting betreft evenwel een *post factum*-verklaring die duidelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker eerst verklaarde dat het een gigantische basis was van meerdere hectaren, vervolgens schatte dat er 40 à 50 Amerikanen waren gelegerd om, na de opmerking van de *protection officer* dat het vreemd is dat een basis met maar zo weinig volk een volledig operatiekwartier heeft, plots te stellen dat het ook zou kunnen dat er 450 man zat (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Geenszins maakte verzoeker bij deze schattingen een onderscheid tussen het aantal Amerikanen ten tijde van zijn eigen, persoonlijke aanwezigheid in de basis en het aantal Amerikanen dat in het verleden ooit mogelijk is de basis aanwezig zou kunnen zijn geweest. Gezien het door verzoeker voorgehouden verleden van werkzaamheden voor Amerikaanse militairen, kan wel degelijk redelijker wijze een meer accurate inschatting van verzoeker worden verwacht over het aantal Amerikanen dat in de basis aanwezig was.

2.3.2.6.b. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte wijze dat de door verzoeker voorgehouden samenloop van gebeurtenissen dermate toevallig is, dat eveneens afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan:

"Ten vijfde is de samenloop van omstandigheden omtrent uw problemen wel heel opvallend. U kwam een collega tegen van uw tijd in Paktia die op een nabijgelegen basis zou werken, met een operatiekwartier. Kort daarna kreeg uw zoon gezondheidsproblemen waarvoor hij geopereerd moest worden. En dit terwijl er op dezelfde basis net een bekende dokter aanwezig was, die een kennis van uw vader was. Maar dan, in de vijf dagen dat u toen van huis was op de basis, werd er net iemand gedood door de Amerikanen, waardoor de taliban wraakacties in het dorp begonnen uit te voeren, waarvan u het doelwit werd (CGVS p. 14, 15, 16). Zelfs als terzijde wordt gelaten dat het tegenkomen van een collega-tolk al moeilijk voor waar te nemen valt gezien de twijfel geuit omtrent uw aangemeten profiel als tolk, dan nog gaat het hier om al te veel opeenstapelende geluk-bij-ongelukken (en omgekeerd) die de aannemelijkheid van het relaas eroderen."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande onder meer als volgt: *"Verzoekers verklaringen zijn nochtans heel gedetailleerd en doorleefd. Daarenboven bood verzoeker een verklaring die de verschillende evenementen aan elkaar linkt en maakt dat het alles behalve ongeloofwaardig is."* Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting betreffende ieder van de in de hiervoor geciteerde motieven opgesomde elementen.

Er dient vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. De hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing dient wel degelijk als een dergelijk geheel te worden beschouwd. Het is immers de toevallige samenloop van het geheel van de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen die leidt tot de ongeloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker opmerkt dat hem hierover geen enkele vraag werd gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten welke vragen volgens hem nog gesteld hadden moeten zijn. Bovendien is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en is het niet aan de *protection officer* om het persoonlijk onderhoud te "sturen".

2.3.2.c. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich zomaar tot een Amerikaanse militaire basis zou wenden voor de medische verzorging van zijn zoon:

“Ten zesde is het trouwens op zich maar weinig geloofwaardig dat men u als burger zou ontvangen op een (Amerikaanse) militaire basis voor een medisch probleem dat niets te maken had met het conflict, of dat uw eerste reflex zou zijn om u tot die militaire basis te wenden. U kon niet op voorhand inschatten of het wel mogelijk zou zijn om daar uw zoon te laten opereren, en of men u er zelfs maar zou binnen laten. U indiceerde eerder trouwens al dat Jalalabad maar op zo’n vijfendertig à veertig minuten rijden van uw dorp lag (CGVS p. 7), wat het logischer zou maken dat u zich tot het ziekenhuis daar zou wenden.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Wat betreft het feit dat verzoeker zijn zoon naar de basis heeft gebracht en niet naar Jalalabad dient erop gewezen te worden dat verzoeker verklaarde dat de dokter van de basis ook zei dat verzoeker beter naar Jalalabad zou gaan. Maar toen hij de radiografie toonde, veranderde hij van mening. Gezien verzoekers zoon eerder in Jalalabad behandeld werd, is het aannemelijk dat verzoeker zou weten dat ze in die omstandigheden niets zouden kunnen doen voor zijn zoon.”

De voormelde uiteenzetting in het verzoekschrift volstaat geenszins om verzoekers beslissing meteen naar de militaire basis te gaan, aannemelijk te maken. Zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalde is het maar weinig waarschijnlijk dat men verzoeker als burger zou ontvangen voor een medisch probleem dat volkomen losstaat van het conflict. Verzoeker kon bovendien niet inschatten of men hem wel zou binnenlaten in de kazerne. Dit geldt des te meer daar verzoekers zoon eerder in Jalalabad zou zijn verzorgd, dat volgens zijn verklaringen op 35 à 40 minuten rijden van zijn dorp gelegen is.

2.3.2.6.d. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.2.7. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 20) voorhoudt dat hij omwille van het feit dat zijn vader een malik is en dus een risicoprofiel heeft, dient vastgesteld dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarde dat deze functie van zijn vader niet voor problemen zorgde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoeker zelf. Verzoeker laat echter na *in concreto* uiteen te zetten waarom of op welke wijze hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou kennen louter omdat zijn vader een malik is.

2.3.2.8. Er dient op gewezen dat in onderhavig arrest geen twijfels worden geuit aangaande verzoekers opleidingsniveau. De door hem dienaangaande bijgebrachte stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, alsook verzoekschrift, stukken 5-7 en rechtsplegingsdossier, stuk 6) bevestigen *prima facie* dat verzoeker in Jalalabad een bachelordiploma behaalde. Voor het overige valt uit deze stukken echter niet af te leiden dat verzoeker al dan niet werkzaam was als tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan, dat hij omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend met de taliban en/of dat hij in het kader van de medische verzorging van zijn zoon zou hebben verbleven in een Amerikaanse militaire basis.

2.3.2.9. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde taskara en het voorgelegde rijbewijs (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat hieruit evenmin enig element kan worden afgeleid dat verzoeker al dan niet werkzaam was als tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan, dat hij omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend met de taliban en/of dat hij in het kader van de medische verzorging van zijn zoon zou hebben verbleven in een Amerikaanse militaire basis.

Tevens dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn geboortedatum geenszins aannemelijk zijn. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

2.3.2.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Er dient op gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviserd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat de acties van ISKP in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en ISKP. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke en zuidwestelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. *In casu* blijkt evenwel dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder en is bovendien van minder recente datum.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn geen melding maakt van een situatie van "*open combat*" of van "*hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten*", dient erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). De vaststelling dat er in de stad Jalalabad geen sprake is van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten moet dan ook niet worden gelezen als het toevoegen van een voorwaarde aan de definitie van een gewapend conflict in artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, doch wel als de vaststelling dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Verder laat verzoeker na uiteen te zetten waarom volgens hem het begrip *“hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”* zou veronderstellen dat het gaat om gelijkwaardige strijdkrachten die tegen elkaar vechten. Bovendien blijkt nog dat uit de voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat de taliban ruim 40% van alle Afghaanse districten onder controle hebben of er de controle betwisten (p. 12), zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat *“De verschillende groeperingen die momenteel in Afghanistan tegen het “centraal” gezag vechten zijn echter onvoldoende georganiseerd of sterk om een “open combat” te voeren tegen het Afghaans leger”*.

Waar verzoeker opmerkt dat het feit dat in Jalalabad de burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld en dat het feit dat *“high profile”*-doelwitten de oorspronkelijke doelwitten zijn van de opstandelingen hieraan geen afbreuk doet, dient erop gewezen dat het bij het vaststellen van de typologie van het geweld hoe dan ook van belang is vast te stellen dat het geweld in de stad Jalalabad voornamelijk doelgericht van aard is. Hierboven werd er reeds op gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering bracht dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Verder dient vastgesteld dat noch in de bestreden beslissing, noch in die hiervoor gedane vaststellingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, noch in het hierna volgende betreffende de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad in hoofdte van verzoeker wordt gesteld dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de capaciteit zouden hebben om geweld te voorkomen of dat verzoeker tegen geweld kan worden beschermd door zijn oom of door Facebookvrienden.

In de mate dat verzoeker tenslotte wijst op zijn werk als tolk voor de Amerikanen en de functie van zijn vader als malik, dient erop gewezen dat deze elementen hoger reeds aan bod kwamen in het kader van de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan kunnen deze elementen evenmin in rekening worden gebracht bij de beoordeling van het risico op ernstige schade voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals uiteengezet in het arrest *“Elgafaji”* van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U geeft aan dat u voor ingenieur gestudeerd zou hebben in Jalalabad en een diploma haalde medio 2015 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 11.) na een studie van een viertal jaar (document 5). Dat u zodanig lang in de stad studeerde, stelde u ruimschoots in staat om bekend te raken met de stad en daar een sociaal netwerk op te bouwen. Hoewel u dit zelf ontkent, kan bovendien vermoed worden dat u gedurende deze periode ook in Jalalabad leefde, getuige het adres vermeld op uw studentenkaart (document 3D), waar u tijdens het gehoor ook op gewezen werd (CGVS p. 6, 7). Uw familie zou terwijl u in België was ook een tijdje in Jalalabad hebben gewoond, samen met schoonfamilie van u, wat een sterke indicatie is dat uw familie banden heeft met de stad (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 15, 16; CGVS p. 7). Ook kon u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan meteen in deze stad terecht bij een aantal vrienden, een indicatie van enige vertrouwdheid met de stad en het bestaan van een sociaal netwerk aldaar, via wie u trouwens ook op zeer korte termijn aan een “noodpaspoort” kon raken, en die voor u een afspraak met het Iraanse consulaat regelden (CGVS p. 16, 17). Zoals u zelf al aangeeft tijdens het gehoor moet je om in Afghanistan zaken gedaan te krijgen mensen kennen (CGVS p. 15), en u en uw familie lijken vrij goede connecties te hebben. Uw opleidingsniveau en vertrouwdheid met de stad zouden u in staat moeten stellen om aldaar een bestaan op te bouwen.

Daarenboven lijkt vast te staan dat u uit een prominente en gegoede familie komt: uw vader zou hoogopgeleid (faculteit landbouw) en officier (kolonel) geweest zijn tijdens het communistische tijdperk, een soort van mobiel ambtenaar tijdens het regime van de taliban, en verkozen zijn tot malik van het dorp naderhand (CGVS p. 7, 8). U hebt ook nog een schoonbroer die dokter is (CGVS p. 9). U zou ook op hun steun moeten kunnen bouwen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij wel in de stad Jalalabad heeft gestudeerd, maar er nooit heeft verbleven, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op grond van meerdere pertinente vaststellingen besluit dat verzoekers bewering dat hij gedurende zijn vier jaar durende studies niet in de stad Jalalabad verbleef niet aannemelijk is. Dat studenten in Afghanistan niet dezelfde vrijheid hebben als studenten in het Westen en dat zij op de campus blijven en niet in contact komen met de rest van de stad, is niet meer dan een blote bewering vanwege verzoeker. Waar verzoeker stelt dat hij in de stad Jalalabad steeds ondergedoken zou hebben geleefd, dient vastgesteld dat hij hiervan nooit eerder melding maakte. Het betreft dan ook slechts een *post factum*-bewering die duidelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing, hetgeen allerminst ernstig is. Verder wordt nergens in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing melding gemaakt van bescherming die verzoeker zou kunnen krijgen van zijn oom of zijn Facebookvrienden. Het loutere feit dat er in deze motieven terecht wordt gewezen op het bestaan van een sociaal netwerk (van fysieke personen, niet in de zin van "*social media*" op het internet) in hoofde van verzoeker in de stad Jalalabad, betekent geenszins dat dit netwerk naar voren wordt geschoven als een middel om verzoeker te beschermen tegen geweld, doch enkel dat verzoeker op dit netwerk kan terugvallen om zijn leven in deze stad op te bouwen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER